

Stretnutie s Bohom

Už niekoľko mesiacov patrím do komunity našich sestier v St. Dié (Vogézy, Francúzsko) – starší sa možno pamätajú na centrum pre opatrovanie chorých, ktoré bolo zatvorené pred pár rokmi. V istú stredu sme mali nečakaný zážitok.

Keď som ráno o 6.00 išla do kaplnky, stretla som spolusestru, ktorá mi rozrušene hovorila: „Nieкто je v záhrade. Klopал a zvonil, ale neodvážila som sa mu otvoriť.“ „A čo ak je to nieкто, kto potrebuje pomoc?“ Otvorila som a na moje veľké prekvapenie som pred dverami zbadala muža, úplne schúleného a drkotajúceho zubami. Prekvapená som zvolala: „Bože môj, čo je s vami?“

Bol to asi 70-ročný, veľký a chudý muž s katétrom, oblečený len v tenkom pyžame. Holé nohy mu od zimy už modreli. Bol veľmi bledý a jeho oči boli očami ťažko chorého človeka. S pomocou sestier sme ho zdvihli a usadili do kresla. Pokiaľ doniesli deky, vzala som jeho ruky do svojich a zohrievala som ich. Snažila som sa zistiť, či je z nemocnice a ak áno, prečo odtiaľ odišiel. Mal slabý hlas a ťažko dýchal. Bol vysilený a trochu dezorientovaný.

Snažila som sa dostať z neho niečo tým, že som povedala, že budem musieť upovedomiť nemocnicu, kde ho určite hľadajú... Vtedy ma chytil za ruky so slovami: „Sestra, prosím, nepošlite ma späť do nemocnice!“ Keď som videla jeho strach, netrvala som na tom a pokúšala som sa ho upokojiť. Spolusestra priniesla deky, do ktorých som ho dobre zabalila, aby sa trochu zohrial.

Potom som znovu začala zisťovať: „Prečo ste ušli? Čo sa stalo?“ S námahou mi odpovedal: „Včera popoludní prišiel ku mne jeden lekár, posadil sa na moju posteľ a povedal mi, že som v terminálnom štádiu choroby a mám čosi podpísať. Odmietol som. Povedal, že príde opäť. Ja nechcem nič podpísať! Nechcem späť do nemocnice! Zavolajte moju manželku, aby ma prišla odviezť.“

Pokúšala som sa ho upokojiť. V takomto stave ho nemôžem odviezť domov. Okrem toho ho určite hľadajú a polícia je už tiež s veľkou pravdepodobnosťou informovaná. Dala som mu telefón, aby zavolať svojej manželke, ale nevedel číslo. Napokon som sa od neho dozvedela jeho meno a v telefónnom zozname som našla číslo.

Potom som dostala nápad. „Zavolám vašu manželku a potom upovedomím nemocnicu. Odvezú vás späť, ale vaša manželka bude pri vás a ja sa porozprávam s vedením oddelenia. Nenechám vás v štiche a sľubujem vám, že okrem ošetrojúceho personálu nikto nevstúpi do vašej izby.“

Súhlasil a silne mi stisol dlane.

„Ale ako ste sem prišli?“ (Neskôr som sa dozvedela, že už viac ako mesiac nevstal z postele, či nesedel v kresle). „Bežal som dole celým kopcom a keď som došiel dole, bol som v koncoch a myslel som, že zomriem. Vtom mi napadlo, že keď som bol malý“, prerušil reč, usmial sa a pokračoval, „áno, keď som bol malý, chodieval som k starej mame. Bývala na Karolovej ulici, na ktorej boli aj rehoľné sestry... Tak som si povedal: Pane, pomôž mi dostať sa k tomu domu. Pozbieral som sa a tu som padol... A vy ste ma našli.“

Prišla sanitka. Opýtal sa, či nemôžu počkať, kým príde jeho manželka, no ponáhľali sa. Ďalší chorí čakajú. Súhlasil s odvozom a mne povedal: „Však prídete?“ „Áno, prídeme.“ Objala som ho a odišli.

Krátko nato prišla jeho manželka, ktorej som všetko porozprávala. Dopoludnia som sa vybrala do nemocnice. Zdravotné sestry ho ošetrili. Obávali sa infekcie z otvoreného katétra. Keď ma uvidel, potešil sa. Hlavná sestra prišla ku mne a povedala mi: „Vás poslalo samo nebo!“ So súhlasom primára a manželky sa rozhodli vziať ho nasledujúci deň domov a zabezpečiť mu paliatívnu starostlivosť.

Rozlúčila som sa s ním a zo žartu som povedala: „Nie je dobré zdúchnuť, ale vyhrali ste.“

Bol šťastný. O dva týždne na to, obklopený rodinou, zomrel. Bola som na pohrebe a ďakovala som Bohu za jeho dobrotu. Pre mňa to bolo skutočné stretnutie s Bohom.

Sr. Geneviève Georges